

Život se sexuálním asistentem – rozhovor

Rozhovor s Erichem Hasslerem, Evou Zylka z organizace InSeBe a Yvonne Hassler byl pořízen na workshopu k sexuální asistenci, který se konal ve dnech 1. – 2. 7. 2015 v rámci projektu Právo na sex! Erich Hassler nám přivedl svou ženu, Yvonne. Mohli jsme se unikátní cestou dostat k názorům osoby, jejíž manžel je sexuální asistent. Přepis rozhovoru vám teď přinášíme. Všichni tři (Eva, Erich i Yvonne) jsou tlumočeni, takže jde pouze o přepis překladu skvělé tlumočnice Kateřiny Čížkové.

E: Erich Hassler

Y: Yvonne Hassler

Eva: Eva

D: diváci s dotazy, číslování podle pořadí dotazů

E: Nyní máme hodinu času, takže můžete klást otázky, které vás zajímají, a my se budeme snažit je co nejlépe zodpovědět. Takže cokoliv vás svrbí na jazyku, se můžete zeptat. Eva a já samozřejmě můžeme zodpovídat na určité otázky, ale to už nebude takové vzrůšo, už jste od nás toho hodně slyšeli. Možná vás teď spíše zajímá, jak partner/ka sexuálního asistenta/ky se s tímto tématem vyrovnává. Jak už jsem řekl, je to tedy Yvonne, moje žena, se kterou jsme svoji čtrnáct let.

D1: Já bych se chtěl zeptat. Když jsem přijel z prvního workshopu, tak asi měsíc na to jsem měl rozhovor se svojí ženou, která to řešila. Proč vlastně oni potřebují takovou službu? Já říkám, byli zavření čtyřicet let v ústavech a teď je transformace. Takže jsem se snažil jí to vysvětlit z toho lidského hlediska. Cítil jsem od ní ohromný nesouhlas s tím, co dělám, co se týče té sexuality. Takže mne právě včera napadlo, jak se s tím vyrovnávají vaši partneři, jak s tím žijí. Takže je úžasné, že tady je paní. To je můj dotaz, jak se vaši partneři vyrovnávají s vaší prací, jestli je u nich nějaký nesouhlas?

Y: Možná na úvod bych měla vysvětlit, jak vlastně náš vztah začal. Když jsem Ericha poznala, tak on už byl činný ve sportu pro lidi s postižením. A já jsem s ním začala trochu spolupracovat. Současně Erich vedle své hlavní pracovní činnosti zahájil výcvik dechového terapeuta. On hledal něco, co by mu, vedle jeho práce poskytlo další uspokojení, další smysl. Prvopočátek cesty k sexuální asistenci už asi Erich říkal. Byla jsem u toho já. Já jsem v novinách četla inzerát, kde oznamovali, že se hledají osoby, tehdy pro to bylo označení „osoba, která se dotýká“, a kdo má zájem poskytovat erotické, sexuální služby pro lidi s postižením. Já jsem manželovi ukázala. Ještě jsem pozapomněla říct, že jsme se společně účastnili tantrického výcviku a účastnili jsme se tantrických setkávání. A když jsem viděla toto výběrové řízení, tento inzerát, tak jsem si říkala, to je to jediné správné pro Ericha. To je ono. Pokud je pro to někdo předurčen, tak je to Erich. Má spoustu zkušeností s lidmi s postižením, ať už mentálním nebo tělesným. Zkušenosti s tantrou. A myslím si, že to je nejdůležitější. Celé to tedy takto vzniklo. Erich se tam přihlásil, absolvoval ten výcvik, byl přijat. Takže jsem od začátku byla u toho jako partnerka a na té cestě jsem ho podporovala. A vždycky jsem rozuměla, o co tam jde. Bylo to určitě jednodušší ho provázet tímto způsobem, celá záležitost se vyvíjela roky. Určitě jednodušší, než kdyby byl někdo, nějaký ten partner, postaven před tu situaci ze dne na den. Určitě ta postupná cesta byla snazší. Bylo také velké plus, že jsme spolu sbírali zkušenosti v tantře. Věděli jsme oba, co je v rámci tantry možné, že je to něco cenného, velmi hezkého, že ten dávající může přijímajícímu dát takový dárek a zároveň udělat něco velmi krásného, takže obě strany z toho přijímají. To tantrické setkávání se asi velmi podobá tomu setkávání v rámci sexuální asistence. Je to prostě vymezený čas pro setkání dvou lidí, kteří se předem dohodnou, co chtějí, v rámci určitého časového rámce. V rámci asistence,

jako v tantře, vymezeno určité prostředí. Například se bude jednat o hodinu až dvě v určitém uzavřeném rámci a nemá to potom vliv na ten vnější svět. Případně na ten vztah.

Také téma důvěry je velmi důležité. Já Erichovi velmi důvěřuji a je důležité, že Erich nese zodpovědnost vůči našemu vztahu. Důvěra, pocit, že Erich nese odpovědnost, mi umožňuje být otevřená a důvěřovat mu.

D1: Děkuji.

D2: Já jsem se chtěla zeptat, když jste ten inzerát viděla, jestli jste nepřemýšlela, že byste do sexuální asistence šla taky? Že byste přihlásili jako pár?

Y: Ne, to vůbec nebylo téma. Já jsem měla svojí práci, která mě více než naplňovala a už by toho bylo moc. Já bych na to ani neměla čas.

E: Společně jsme však nabízeli tantrická odpoledne pro lidi s postižením. Ted' už to neděláme, ale dřív to tak bylo.

D3: Já bych se chtěla zeptat, přestože máte důvěru, jestli žárlíte?

Y: Ne, žárlivost nepociťuji.

D3: Můžu ještě? Jestli nepociťuje zvědavost, co se na těch schůzkách děje? Protože Erich mluvil o kodexu mlčenlivosti. Jestli si o tom povídáte, i když se nemůžou asi říkat detaily, ale jestli necítíte zvědavost, jak to probíhalo, jaký ten člověk byl? Co se tam dělo?

Y: Tak v první řadě o tom mezi sebou vždy mluvíme. Víím, když má schůzku. To je součást důvěry, té otevřenosti. Kdybych něco takového nevěděla, tak bych měla trochu divný pocit. Pro mne jinak není pak důležité, co se v rámci schůzky odehrává, já to nemusím vědět.

D3: A ta zvědavost?

Y: Tak samozřejmě o tom mluvíme. Erich zmiňuje spíš takové obecné poznámky, že to bylo těžké nebo hezké nebo, že tam byla nějaká rezonance, ale nikdy do detailu. Zmínila bych jednu situaci, kdy Erich měl jednu klientku, která se do něj zamilovala. Ona ho opravdu často kontaktovala, pětkrát denně telefonovala, psala a tak dále. V určitém okamžiku je to už složité, protože on se musí už jen bránit. To jsme měli potíže. Pro Ericha a pro mě už to potom nebylo v pořádku, takže Erich musel hledat nějakou cestu, jak ten vztah ukončit.

D4: Jakým způsobem to té klientce sdělil? Jakým způsobem jí odmítl?

Y + E: Byla to poměrně dlouhá procedura. Navázali jsme kontakt s pečovatelkou dané ženy. A také s psychologkou té dámy. A psychologka s pečovatelkou to vyřešily, já jsem v tom nepodnikl příliš kroků.

D5: To se jednalo o tělesně postiženou nebo mentálně?

E: Tělesně.

D6: Mohu se zeptat, neměla jste vztek na tu ženu nebo na Ericha? Neměla jste chuť ho požádat, aby tu práci nedělal?

Y: Ne, to vůbec.

D7: Já mám otázku, bude to tedy asi na všechny tři. Z jiného úhlu. Jestli nějakým způsobem reflektují nebo si hlídají hranici kvantity té práce. Aby to právě neovlivňovalo osobní život. Jestli

Eva i Erich mohou říct, jestli je to přetěžuje vnitřně, že cítí, že jsou přetíženi a nemohli se věnovat rodině doma, anebo jestli paní třeba cítila, že měla požadavky na Ericha a cítila, že je unavený z práce.

Y: Za mě, dosud jsem nezaznamenala nějaké omezení, které by vyplývalo z počtu schůzek, které Erich má. Ale taky jsem už slyšela o jeho hranicích, dvě schůzky denně, to už je moc. Je tam spousta emocí a také toho člověk dává ze sebe hodně.

E: Snažím se taky, aby to příliš nezasahovalo do soukromého života. Schůzky si plánuji v průběhu pracovního týdne, během dne. Ne tedy večer, kdy je doma Yvonne. V pátek, sobotu a neděli také žádné schůzky nemám. S výjimkou pokud jedu do Stuttgartu, to je v sobotu. Ale to se mnou jede Yvonne a trávíme ten víkend s přáteli. Jinak by se to mého soukromého života nemělo dotýkat, považuji ho za důležitý. Je to trochu jiné, než když jsem byl v Německu u ISBB. A kdy workshopy byly od pátku do neděle. V průběhu těch šesti, sedmi let jsem takto na severu Německa strávil padesát víkendů. To jsou víkendy, kdy nejsem doma. Ale vím, že to pro Yvonne není problém být o víkendu sama doma, že se nikdy nenudí. Má své vlastní koníčky, takže s tím nemá problém.

Eva: Než jsem sama objevila své vlastní hranice, tak byly několikrát překročeny. Já jsem pracovala několik let v Tantra studiu, masážním studiu, kdy mi termíny objednával někdo jiný. Já jsem tuto činnost vykonávala výlučně o víkendech, protože to pro mě byl vedlejší úvazek. O víkendech byl zájem o tantra masáže velký a někdy se stávalo, že jsem za den dala tři až čtyři masáže. Ta masáž je báječná záležitost, při které dochází k velké výměně energie, ale po druhé masáži už to není moc možné. To znamená, že co se týče toho třetího a čtvrtého zákazníka, tam už se záměr masáže nenaplnil. Když se pak ta situace změnila a já jsem pracovala samostatně na živnostenský list, tak jsem nikdy neposkytla více jak dvě masáže za víkend. I v rámci sexuální asistence, kdy do toho musíte započítat cestu tam a zpátky, jsem nikdy neposkytla více než jednu schůzku za den.

D8: Mě toto přivedlo k otázce, jak vnímají přátelé Erichovu práci a jejich vztah. Jestli se to jeho bezprostřednímu okolí líbí a jak je zkrátka tato situace vnímaná.

E: Přátelé to vědí, proč do Stuttgartu jezdím, co tam dělám. Yvonne jede se mnou, takže ví, kam jdu a jakou činnost vykonávám. Jsou to konec konců tantričtí přátelé, kteří znají práci s tělem. Co se týče mé rodiny, tak děti, které nemáme společně, ty už jsou dospělé a vědí, co dělám a ani ve společnosti to není problém.

D9: Čili i ve společnosti je to vnímané jako normální, seriózní práce. Nejsou konfrontováni s otázkami, jako tady dostávají od nás?

E: No možná se lidé na to nekoukají jako na úplně normální práci. Často říkám, že sexuální asistence je prostituce, protože dostáváme peníze za erotiku. Většina lidí ve společnosti to schvaluje, že je to dobré, že něco takového je. Ale současně říkají, že to by nemohli dělat. Tohle už jsem také jednou říkal, že když žena řekne, že nabízí sexuální asistenci, tak je to považováno za prostituci. Když to nabízejí muži, tak je to terapeutická práce. Ve společnosti je to takto vnímáno.

D10: To si myslím, že je vnímáno i v normální společnosti, že když má muž více žen, tak je považován za dobrého samce. Kdežto když má žena více milenců, tak je automaticky označeno za prostitutku, takže to je stejný princip.

D11: Já bych se chtěla zeptat, jestli práce sexuálního asistenta a asistentky nějak obohatila jejich život a jak? A to samé bych se zeptala Yvonne, jestli práce Ericha obohatila nějak jejich vztah.

Y: Myslím, že tato práce nás obohacuje, i když je člověk jenom partnerkou v tom vztahu. Ale myslím, že to vede k otevřenosti vůči tomuto tématu. Člověk je schopen vnímat mnohohvrstevnatost potřeb.

E: Já si myslím, že to partnerství obohacuje, ale nikoliv sexualitu. To se sexuální asistencí nespojuje. Pociťuji, jak mne Yvonne podporuje. Není to tak, že toleruje to, co dělám. Ale podporuje mne při tom a proto například sedí tady. A to pro mne znamená obohacení vztahu.

Eva: Já nežiju v partnerství.

D12: Já jsem se chtěla zeptat. Yvonne je taková výjimka mi přijde. Jestli nemají zkušenost u asistentů, které školili, že ta práce měla vliv na rozpad nějakého vztahu u těch lidí a jak se s tím vyrovnávají.

E: Tak mohu uvést dva příklady. Máme jednu sexuální asistentku, která absolvovala výcvik a je krátkou dobu v partnerství. A je to podobné jako v našem případě, ten její partner dokáže velmi dobře akceptovat skutečnost, že pracuje jako sexuální asistentka a dokáže s tím velmi dobře pracovat. Vedle sexuální asistence nabízí i tantrické masáže a on byl jedním z jejích zákazníků. Myslím, že i díky tomu to může lépe přijímat. Velmi často se do výcviku přihlašují ženy, především tedy v Německu, které jsou spíše v druhé části svého života. Často byly rozvedené nebo se rozešly se svým partnerem. Pak se rozhodli pro sexuální asistenci. Pak zase našly přátele. A pak tedy tu sexuální asistenci zase opustily. Protože ten partner se s tím nedokázal vyrovnat. Jsem přesvědčen a vím to, že je to něco speciálního, že Yvonne je partnerkou, která to dokáže velmi dobře chápat a je velmi otevřená a dokáže s tím velmi dobře pracovat.

Eva: Moje zkušenost je taková, že je to pro muže velmi těžké, žít s partnerkou, která poskytuje sexuální asistenci. Já osobně jsem mnoho let měla krátká partnerství, ale s těmi muži jsem nežila. Já jsem ty schůzky plánovala tak, že se to těch mužů nedotýkalo. Pokud by tomu bylo jinak, bylo by to velmi těžké. V té situaci, kdy partner ví, že jedu na tu schůzku, tak se začal cítit v nějaké konkurenční situaci s klientem. Také nedokázal unést myšlenku výměny tělesných tekutin. To znamená, že ten den, kdy jsem měla schůzku, již nedošlo k žádnému kontaktu s mým partnerem.

D13: Napadá mne otázka, jestli byste byla ochotná se kvůli partnerovi vzdát této práce a skončit s ní.

Eva: Velmi těžká otázka, protože je hypotetická. Byli muži v mém životě, u nichž bych o tom případně uvažovala, kdyby to přání z jejich strany existovalo. To přání ale nepřišlo, protože byli ženatí. A pak jsem měla muže, se kterými jsme zažívali báječnou sexualitu, ale pro ně bych se nevzdala sexuální asistence, protože je to úplně jiná úroveň, která přináší štěstí.

D14: Přemýšlím, jak to zformulovat. Vidím tady nějakou cestu zrání, sebereflexi a tak dál. A myslím, že se k tomu dopracuje v nějakém věku na základě zkušeností. Vnímají to tak, že k tomu dozrájí? Že v nějakém věku se to v nich zrodilo, anebo mají kolem sebe lidi, kterým je třeba dvacet. Je to vůbec možné, aby byl někdo zralý na tuto práci ve dvaceti letech?

Eva: Někdo, kdo ještě experimentuje se svou sexualitou, ten si třeba k té sexuální asistenci přičichne, ale nezůstane u ní dlouho. Ale na základě životní zkušenosti a sexuální zralosti se podaří tuto práci vykonávat, aniž by to ovlivňovalo můj soukromý život. Proto sexuálním asistentům, kteří tuto činnost vykonávají dlouhá léta, většinou bývá více jak čtyřicet let.

D15: Já bych se zeptal, jak relaxují? Protože si myslím, že ta práce je hrozně těžká emočně.

Eva: Já praktikuji zenbuddhismus, to je moje meditace. Moje uvolnění.

E: Máme společné koníčky a to sochařinu a já také rád fotografuji. U toho se taky uvolním. Teď je tedy třináct hodin, myslím, že musíme na oběd. Musíme udělat závěr. Děkuji za zajímavé otázky. A setkáme se tady zase ve dvě.